

Om oktoberrevolutionen

V.I.Lenin / J.V. Stalin

**Udgivet ved 100-året for Oktoberrevolutionen
(1917-2017)**

Oktober Forlag

Om oktoberrevolutionen

V.I.Lenin / J.V. Stalin

Artiklerne i denne pjece er udvalgt til genudgivelse af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML). I forbindelse med fejringen af 100-året for Oktoberrevolutionen.

Oktober Forlag
2017
Eget tryk

ISBN 9788790609238
www.oktobernet.dk
www.kpnet.dk

Forord

Den 7. november 2017 er hundredårsdagen for Oktoberrevolutionen - den mest skelsættende begivenhed i det 20. århundrede. Den viste vejen til en ny fase i menneskesamfundets historie - til det socialistiske og kommunistiske samfund - mod et samfund uden udbytning og undertrykkelse.

Oktoberrevolutionen klargjorde, at forudsætningen for skabelsen af det ny samfund er en arbejderrevolution, som afsætter den hidtidige herskende klasse og tilintetgør den kapitalistiske klassestat. At samfundet organiserer sig med arbejderklassen som den ledende og herskende klasse - i en overgangsperiode henimod det klasseløse, kommunistiske samfund.

Den demonstrerede også, at for dens succesrige gennemførelse er et revolutionært parti nødvendigt, der er væbnet med revolutionens teori, marxismen-leninismen, og som er i stand til at lede arbejderne og den brede befolkning uden at fare vild.

Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer CIPOML (som Arbejderpartiet Kommunisterne er medlem af) har i anledning af 100-årsdagen besluttet at udgive to klassiske tekster af to af den første socialistiske revolutions hovedskikkelser - V.I. Lenin (1870-1924) og J.V. Stalin (1878-1953).

De to artikler er skrevet i anledning af henholdsvis Oktoberrevolutionens fireårsdag (1921) og til forord til bogen "På vej til oktober" (1924). De præciserer og uddyber karakteren og indholdet af den revolution, som de russiske arbejdere og deres allierede gennemførte oven på den borgerlige demokratiske revolution i novemberdage 1917. Disse er blevet kaldt '10 dage der rystede verden'.

Verdshistoriens første socialistiske revolution er fortsat en kilde til lærdom og aktuel inspiration for arbejderklassen og folkene og deres revolutionære partier verden over.

2017

Arbejderpartiet Kommunisterne

V. I. Lenin

Til oktoberrevolutionens fireårsdag

Vi nærmer os fireårsdagen 25. oktober (7. november).

Jo mere vi får denne store dag på afstand, desto klarere bliver betydningen af den proletariske revolution i Rusland, desto nøjere gennemtænker vi også vort arbejdes praktiske erfaringer som helhed.

I ganske korte rids – naturligvis langtfra fuldstændige og langtfra præcise – kan man skildre denne betydning og disse erfaringer på følgende måde.

En umiddelbar og helt nærliggende opgave for revolutionen i Rusland var af borgerlig-demokratisk art. Det gjaldt om at befri sig for middelalderens rester, at fjerne dem til bunds, at rense Rusland for dette barbari, denne skændsel, denne vældige bremse på al kultur og alt fremskridt i vort land.

Og vi kan med rette være stolte af, at vi udførte denne rensning langt mere energisk, hurtigere, dristigere, heldigere, bredere og dybere, for så vidt angår virkningen på folkets masse, på dets brede lag, end den store franske revolution for over 125 år siden.

Såvel anarkisterne som de småborgerlige demokrater (dvs. mensjevikkerne og de socialrevolutionære, de russiske repræsentanter for denne internationale sociale type) kommer bestandig med utroligt meget vrøvl om den borgerlig-demokratiske revolutions forhold til den socialistiske (dvs. den proletariske). Rigtigheden af vor opfattelse af marxismen på dette punkt, af vor vurdering af de hidtidige revolutioners erfaringer er fuldt ud blevet bekræftet i de 4 år. Vi har som ingen før os ført den borgerlig-demokratiske revolution til ende. Vi bevæger os ganske bevidst, sikkert og støt fremad, til revolutionens socialistiske stade, vel vidende, at den ikke er skilt fra den borgerlig-demokratiske revolution ved nogen kinesisk mur, vel vidende, at kun kampen vil afgøre, hvor langt det (i sidste instans) vil lykkes os at rykke frem, hvilken del af vor umådelig omfattende opgave vi kan løse, hvor stor en del af vor sejr vi kan fastholde. Tiden vil vise det. Men allerede nu ser vi, at der er præsteret uhyre meget i den socialistiske omformning af samfundet, til gavn for et forarmet, udpint, tilbagestående land.

Lad os imidlertid sammenfatte det borgerlig-demokratiske indhold i vor revolution. For marxister bør det være klart, hvad der ligger i dette. For at gøre det klart vil vi tage nogle anskuelige eksempler.

Det borgerlig-demokratiske indhold i revolutionen betyder, at landets sociale relationer (tilstande, institutioner) renses for middelalder, for livegenskab, for feudalisme.

Hvad var de vigtigste udslag, levn, rester, af livegenskabet i Rusland op til 1917? Monarki, stænderdeling, jordbesiddelse og dyrkningsret, kvindens stilling:, religion, undertrykkelse af nationaliteterne. Tag en hvilken som helst af disse »augiasstalde« [1] – apropos blev de i betragteligt omfang efterladt i snavset tilstand af alle fremskredne stater, da de gennemførte deres borgerligdemokratiske revolutioner for 125, 250 eller flere år siden (1649 i England) – tag en hvilken som helst af disse augiasstalde, og I vil se, at vi har gjort dem grundigt rene. I løbet af en halv snes uger, fra og med den 25. oktober (7. november) 1917 og til opløsningen af den konstituerende forsamling (5. januar 1918) udrettede vi på dette område tusind gange mere, end de borgerlige demokrater og liberale (kadetterne) og de småborgerlige demokrater (mensjevikkerne og de socialrevolutionære) gjorde i løbet af de otte måneder, de havde magten.

Disse kujoner, snakkehoveder, selvglade narcissen og små Hamlet'er slog om sig med et papsværd – og fik ikke engang monarkiet afskaffet! Vi smed hele det monarkistiske djævelskab så langt væk, som ingen nogen sinde tidligere har gjort. Vi lod ikke sten på sten, mursten på mursten tilbage af stænderdelingens århundredgamle bygning (selv de mest fremskredne lande som England, Frankrig, Tyskland har indtil i dag ikke skilt sig af med de sidste spor af stænderdelingen!). Stænderdelingens dybeste rødder, nemlig feudalismens og livegenskabets rester i jordbesiddelsen har vi rykket op til sidste trævl. »Man kan diskutere« (i udlandet er der nok af litterater, kadetter, mensjevikker og socialrevolutionære, der kan beskæftige sig med disse diskussioner), hvad der »til syvende og sidst« kommer ud af den store oktober-revolutions omdannelser i landbruget. Vi har ikke lyst til at spilde tiden på disse diskussioner nu, for vi afgør denne diskussion og hele mængden af deraf afhængige diskussioner gennem kamp. Men man kan ikke diskutere det faktum, at de småborgerlige demokrater i otte måneder »kom overens« med godsejerne, vogterne af livegenskabets traditioner, mens vi i løbet af nogle få uger fik jævnet såvel disse godsejere som alle deres traditioner med den russiske jord.

Tag religionen eller kvindens retsløse stilling eller de ikke-russiske nationaliteters

undertrykkelse og ulighed. Det er alle sammen spørgsmål fra den borgerlig-demokratiske revolution. Fladpander i det småborgerlige demokrati vrølede om dette i otte måneder; der findes ikke et eneste af de mest fremskredne lande i verden, hvor disse spørgsmål kan siges at være løst til bunds i borgerlig-demokratisk retning. Her i landet er de løst til bunds gennem oktoberrevolutionens lovgivning. Vi bekæmpede og bekæmper religionen reelt. Vi gav alle ikke-russiske nationaliteter deres egne republikker eller autonome områder. Her i Rusland findes der ikke noget så gement, afskyeligt og nederdrægtigt som kvindens retsløshed eller manglende ligestilling, dette oprørende levn fra livegenskabet og middelalderen, holdt i live af et begærligt bourgeoisie og sløvt, forkuet småborgerskab i alle lande verden over uden en eneste undtagelse.

Alt dette hører til indholdet i den borgerlig-demokratiske revolution. For 150-250 år siden lovede progressive førere for denne revolution (eller disse revolutioner, hvis man skal tale om hver enkelt national udgave af den ene, fælles type) at befri menneskeheden for middelalderlige privilegier, for kvindens ulighed, for statslig fortrinsret for den ene eller den anden religion (eller »religionsidé eller overhovedet »religiøsitet«), for nationaliteternes ulighed. Det gav de som løfte – men de holdt det ikke. De kunne ikke holde det, »respekten«... for den »hellige privatejendom« hindrede dem deri. I vor proletariske revolution fandtes ikke denne forbandede »respekt« for den trefold forbandede middelalder og den »hellige privatejendom«.

Men for at sikre Ruslands folk den borgerlig-demokratiske revolutions erobringer måtte vi rykke længere frem, og det gjorde vi. Vi løste den borgerlig-demokratiske revolutions problemer undervejs, i forbifarten, som et »biprodukt« af vort egentlige hovedarbejde, det proletarisk-revolutionære, socialistiske arbejde. Reformen, sagde vi altid, er et biprodukt af den revolutionære klassekamp. Borgerlig-demokratiske omdannelser – sagde vi, og beviste vi i gerning – er et biprodukt af den proletariske, dvs. den socialistiske revolution. For øvrigt kunne alle disse, Kautsky, Hilferding, Martov, Tjernov, Hillquit, Longuet, MacDonald, Turati og andre helte i »II½«-marxismen ikke fatte en sådan relation mellem den borgerlig-demokratiske og den proletarisk-socialistiske revolution. Den første vokser over i den anden. Den anden løser i forbifarten den førstes problemer. Den anden underbygger den førstes værk. Kampen og kun kampen afgør, hvor langt det lykkes den anden at vokse ud over den første.

Sovjetsystemet er netop en af de anskuelige bekræftelser på eller udslag af dette fænomen, hvor én revolution vokser over i en anden. Sovjetsystemet indeholder et maksimum af demokratisme for arbejderne og bønderne, og samtidig betyder det et brud med den borgerlige demokratisme og dannelsen af en ny, verdenshistorisk type

demokrati, nemlig den proletariske demokratisme eller proletariatets diktatur.

Lad køtere og svin i det døende bourgeoisie og dets bagtrop af småborgerligt demokrati dænge os til med forbandelser, skældsord og spottegloser over forbieri og fejl i vor opbygning af vort sovjetsystem. Vi glemmer ikke et øjeblik, at der virkelig var mange forbieri og fejl i vort arbejde og stadig gøres mange. Som om man kunne undgå fejl og forbieri i et så nyt, for hele verdenshistorien nyt værk som skabelsen af en hidtil uset type statsindretning! Vi vil ufortrødent kæmpe for at korrigere vore forbieri og fejl, for at forbedre vor praktiske anvendelse af sovjetprincipperne, som endnu anvendes meget, meget ufuldkomment. Men vi har ret til at være stolte af, og vi er stolte af, at det faldt i vor lykkelige lod at begynde på opbygningen af en sovjetstat og dermed at indlede en ny epoke i verdenshistorien, hvor herredømmet udøves af en ny klasse, der er undertrykt i alle kapitalistiske lande, men overalt er på vej til et nyt liv, til sejr over bourgeoisie, til proletariatets diktatur, til menneskehedens udfrielse af kapitalens åg, af imperialistiske krige.

Spørgsmålet om de imperialistiske krige, om finanskapitalens internationale politik, som nu om stunder dominerer i hele verden, en politik, som uvægerlig afføder nye imperialistiske krige, uvægerlig afføder en uhørt skærpelse af den nationale undertrykkelse, udplyndringen, kvælningen af små, svage, tilbagestående nationaliteter fra en håndfuld »førende« magters side – dette spørgsmål er siden 1914 blevet et kardinalspørgsmål for al politik i alle lande verden over. Det er et spørgsmål om liv og død for millioner og atter millioner af mennesker. Det drejer sig om, hvorvidt den næste imperialistiske krig, som åbenlyst forberedes af bourgeoisie og åbenlyst vokser frem af kapitalismen, skal slagte 20 millioner mennesker (mod 10 millioner dræbte i krigen 1914-18 med tilhørende »små« krige, som ikke er endt endnu), hvorvidt denne oprækkende krig (som er uundgåelig, hvis kapitalismen bevares) skal lemlæste 60 millioner (mod 30 millioner lemlæstede i 1914-18). Også i dette spørgsmål indledte vor oktoberrevolution en ny epoke i verdenshistorien.

Bourgeoisiets lakajer og dets eftersnakkere i skikkelse af socialrevolutionære og mensjevikker, i skikkelse af alverdens småborgerlige, »socialistiske« demokrater hånedes parolen »den imperialistiske krig skal forvandles til borgerkrig«. Denne parole viste sig imidlertid at være selve sandheden – en ubehagelig, grovkornet, usminket, brutal sandhed, det må siges, men det var sandheden i et hav af raffinerede chauvinistiske og pacifistiske bedragerier. Nu ryger disse bedragerier i luften. Brestfreden er afsløret. Hver dag bringer en mere og mere ubarmhjertig afsløring af, hvad den endnu værre Versaillesfred betyder og medfører. Og for millioner og atter millioner af mennesker, som tænker over årsagerne til krigen i går og over den kommende krig i morgen, for dem rejser sig stadig klarere, stadig tydeligere, stadig mere

uafvendeligt den truende sandhed: man kan ikke undslippe den imperialistiske krig og dens sikre ophav, den imperialistiske verden (hvis vi havde den gamle retskrivning, ville jeg her skrive både »verden« og »fred« [2]), man kan ikke undslippe dette helvede på anden måde end gennem den bolsjevikiske kamp og den bolsjevikiske revolution.

Lad dem blot rase mod denne revolution, lad bourgeoisi og pacifister, generaler og spidsborgere, kapitalister og filistre, alle troende kristne og alle II og II½ Internationales riddere falde over den. Hvor megen ondskab, bagtalelse og løgn de end udspyr, kan de ikke udviske den verdenshistoriske kendsgerning, at for første gang i hundreder og tusinder af år har slaverne besvaret en krig mellem slaveejerne med åben forkyndelse af parolen: gør denne krig mellem slaveejerne om delingen af byttet til alle nationers slavers krig mod alle nationers slaveejere.

For første gang i hundreder og tusinder af år er dette løsen ikke mere en dunkel og afmægtig forventning, men er blevet et klart, præcist politisk program, de undertrykte millioners aktive kamp under proletariatets ledelse, det har forvandlet sig til proletariatets første sejr, den første sejr på vejen til krigenes afskaffelse, den første sejr for forbundet mellem alle landes arbejdere over forbundet mellem de forskellige nationers bourgeoisi, det bourgeoisi, som både enes og kriges på bekostning af kapitalens slaver, på bekostning af lønarbejderne, på bekostning af bønderne, på bekostning af det arbejdende folk.

Denne første sejr er endnu ikke endelig, og vor oktoberrevolution vandt den kun under uhørte genvordigheder og vanskeligheder, under uhørte lidelser, efter en række vældige forbieri og fejl fra vor side. Som om et enkelt, tilbagestående folk uden forbieri og fejl skulle kunne overvinde de imperialistiske krige, ført af de stærkeste og mest fremskredne lande på kloden! Vi er ikke bange for at indrømme vore fejl, og vi vil behandle dem nøgternt, så vi kan lære at rette dem. Men det er og bliver et faktum: for første gang i hundreder og tusinder af år er løftet om at »besvare« en krig mellem slaveejerne med slavernes revolution mod samtlige slaveejere indfriet til sidste tøddel – indfriet trods alle vanskeligheder.

Vi er begyndt på dette værk. Nøjagtigt hvornår, i hvilket tidsrum den eller den nations proletarer vil fuldføre dette værk, er et uvæsentligt spørgsmål. Det væsentlige er, at isen er brudt, vejen er åben, ruten er afstukket.

Fortsæt kun jeres hykleri, I herrer kapitalister i alle lande, som »forsvarer fædrelandet«, det japanske mod det amerikanske, det amerikanske mod det japanske, det franske mod det engelske og så videre! Fortsæt kun at »afskrive« spørgsmålet om

kampmidler mod imperialistiske krige ved at forfatte nye »Basel-manifester« (i stil med Basel-manifestet fra 1912), I herrer riddere i II og II½ Internationale med samt alle pacifistiske spidsborgere og filistre i den ganske verden! De første hundrede millioner mennesker på Jorden er befriet fra den imperialistiske krig og den imperialistiske verden af den første bolsjevikiske revolution. De næste vil befri hele menneskeheden fra sådanne krige og en sådan verden.

Det sidste værk, både det vigtigste, det vanskeligste og det mest ufuldendte, vi arbejder med, er den økonomiske opbygning, rejsningen af det økonomiske fundament til den nye, socialistiske bygning i stedet for den ødelagte feudale og halvt ødelagte kapitalistiske. I dette særlig vigtige og vanskelige værk har vi oplevet de fleste forbiere og de fleste fejl. Som om man kunne begynde på dette verdensnye værk uden forbiere og fejl! Men vi er begyndt på det. Vi fører det fremad. Med vor »nye økonomiske politik« retter vi netop nu en hel række af vore fejl, vi lærer, hvordan man skal bygge videre på den socialistiske bygning i et småbondeland uden at begå disse fejl.

Vanskelighederne er umådelige. Vi er vant til at kæmpe med umådelige vanskeligheder. Det havde sin grund, når vore fjender kaldte os »stenhårde« og sagde, at vi repræsenterede en »halsbrækkende politik«. Men vi har også lært – i hvert fald til en vis grad lært en anden nødvendig kunst i revolutionen – smidighed, evne til hurtigt og brat at ændre taktik og tage hensyn til ændrede objektive forhold, vælge en anden vej til vort mål, hvis den hidtidige vej viste sig uegnet og umulig i den givne tidsperiode.

Båret oppe af begejstringens bølge, med folkets entusiasme vakt, først almenpolitisk og senere militært, regnede vi med at kunne gennemføre lige så store økonomiske opgaver (som de almenpolitiske og de militære) ved at bygge umiddelbart på denne entusiasme. Vi regnede med – eller måske rettere: vi tænkte os uden tilstrækkelig beregning – at når den proletariske stat udstedte direkte befalinger, kunne vi ordne en statslig produktion og en statslig fordeling af produkterne på kommunistisk vis i et småbondeland. Livet har klarlagt vor fejltagelse.

Der krævedes en række overgangstrin: statskapitalisme og socialisme, for at forberede – gennem mange års arbejde forberede – overgangen til kommunismen. Det er ikke den umiddelbare entusiasme, man skal bygge på, men man skal bruge entusiasmen, som den store revolution har skabt, og den personlige interesse, interessen for personlig fordel, den økonomiske beregning, og på denne basis skal man værsgod begynde med at bygge solide småbroer, der i vort småbondeland kan føre gennem statskapitalismen til socialismen; ellers vil I ikke nå frem til kommunismen, ellers vil I ikke kunne føre millioner og atter millioner af mennesker frem til kommunis-

men. Det har livet lært os. Det har revolutionens objektive udviklingsgang lært os.

Og vi, som i tre og fire år har lært lidt om kunsten at foretage bratte vendinger (når der kræves en brat vending), begyndte ihærdigt, opmærksomt, udholdende (men stadig ikke ihærdigt nok, opmærksomt nok, udholdende nok) at lære en ny vending, den »nye økonomiske politik«.

Den proletariske stat må blive en forsigtig, omhyggelig, dygtig »driftsherre«, en punktlig grosserer – ellers kan den ikke få et småbondeland økonomisk på fode, nogen anden overgang til kommunismen findes der ikke nu, under disse forhold, side om side med det kapitalistiske (foreløbig kapitalistiske) Vesten. En grosserer, det er nok en økonomisk type, der er så langt fra kommunismen som himlen fra jorden. Men det er netop en af den slags modsigelser, der i det levende liv fører fra det lille bondebrug over statskapitalismen til socialismen. Interessen for personlig fordel øger produktionen; vi har brug for en større produktion, først og fremmest og for enhver pris. Engroshandel forener millioner af småbønder økonomisk, gør dem interesserede, binder dem sammen, fører dem op til det næste trin: forskellige former for forbindelse og sammenslutning i selve produktionen.

Vi er allerede begyndt på den nødvendige omlægning af vor økonomiske politik. Vi kan allerede notere visse fremskridt på dette område – ganske vist små og begrænsede, men dog utvivlsomme fremskridt. Vi er på dette felt allerede ved at forlade forberedelsesklassen under den nye »skolegang«. Vi kommer også op i de næste klasser, når vi lærer målbevidst og vedholdende, prøver hvert af vore skridt på de praktiske erfaringer, ikke er bange for at begynde forfra flere gange og rette vore fejl, idet vi opmærksomt sætter os ind i deres betydning. Vi vil gennemgå hele »kurset«, selv om forholdene i verdensøkonomien og verdenspolitikken har gjort det langt mere langvarigt og vanskeligt, end vi kunne ønske. For enhver pris, hvor byrdefulde overgangstidens lidelser, trængsler, sulten og forfaldet end bliver, vil vi ikke tabe modet, men føre vor sag igennem til den sejrige ende.

14. oktober 1921

V. I. Lenin

Noter

1. Augiasstalde fra den græske mytologi om kong Augias, hvis stald ikke var blevet rengjort i 30 år; Herakles (Herkules) lod den renses ved at lede en flod igennem den. - S. 26.
2. Efter moderne russisk retskrivning staves »verden« og »fred« på samme måde; efter gammel retskrivning stavedes de to ord forskelligt. Ordene før parentes kan altså også oversættes: »dens sikre ophav, den imperialistiske fred« osv., og denne dobbelthed gælder tillige resten af artiklen. - S. 29.

Fra Lenin: Udvalgte værker, bind 15 s. 25-33, Forlaget Tiden, København 1984.

Skrevet den 14. oktober 1921, trykt første gang i Pravda nr. 234, den 18. oktober 1921.

J. V. Stalin

Oktoberrevolutionen og de russiske kommunisters taktik

Forord til bogen "På vej til oktober" 17. december 1924

I

Oktoberrevolutionens ydre og indre stilling

Der var tre ydre omstændigheder, som var bestemmende for den forholdsvis lethed, hvormed det lykkedes den proletariske revolution i Rusland at sprænge imperialismens lænker og dermed at styrte bourgeoisiets magt.

For det første var der den omstændighed, at oktoberrevolutionen var begyndt i en periode, hvor der kæmpedes en desperat kamp mellem de to udslagsgivende imperialistiske grupper, den engelsk-franske og den østrigsk-tyske, og hvor disse grupper, fordi de bekæmpede hinanden på liv og død, hverken havde tid eller midler til at beskæftige sig alvorligt med kampen mod oktoberrevolutionen. Denne omstændighed var af vældig betydning for oktoberrevolutionen, idet den gav den mulighed

for at udnytte de hårde sammenstød inden for imperialismens lejr til at befæste og organisere sine egne kræfter.

For det andet var der den omstændighed, at oktoberrevolutionen var begyndt under den imperialistiske krig, da de arbejdende masser, som var krigstrætte og tørstede efter fred, i kraft af selve begivenhedernes logik kom til i den proletariske revolution at se den eneste udvej ud af krigen. Denne omstændighed var af den alvorligste betydning for oktoberrevolutionen, thi den gav den fredens mægtige våben i hænde, åbnede den muligheden for at forbinde sovjetomvæltningen med afslutningen på den forhadte krig og vakte dermed massernes sympati for den, både i Vesteuropa blandt arbejderne og i østen blandt de undertrykte folkeslag.

For det tredje var der den omstændighed, at der i Europa fandtes en mægtig arbejderbevægelse, og den kendsgerning, at en revolutioner krise, fremkaldt ved den imperialistiske krigs langvarighed, var ved at modnes i Vesteuropa og i Østen. Denne omstændighed var af uvurderlig betydning for revolutionen i Rusland, thi den sikrede den trofaste forbundsfæller uden for Rusland i dens kamp mod verdensimperialismen.

Men bortset fra disse ydre omstændigheder var der desuden for oktoberrevolutionen en hel række gunstige indre betingelser, som lettede den sejr.

Af disse betingelser må følgende betragtes som de vigtigste:

For det første blev oktoberrevolutionen på den mest aktive måde støttet af det overvældende flertal af Ruslands arbejderklasse.

For det andet blev den afgjort støttet af de fattige bønder og af soldaternes flertal, som tørstede efter fred og jord.

For det tredje stod der i spidsen for revolutionen, som dens førende kraft, et så prøvet parti som det bolsjevikiske, stærkt ikke blot ved dets erfaring og ved dets i løbet af en årrække udviklede disciplin, men tillige ved dets vældige forbindelser med de arbejdende masser.

For det fjerde havde oktoberrevolutionen at gøre med fjender, der var så forholdsvis lette at besejre, som det mere eller mindre svage russiske bourgeoisie; godsejerklassen, som var fuldkommen demoraliseret som følge af bøndernes ”revolter”; og kompromispartierne (mensjevikkerne og de socialrevolutionære), der i løbet af krigen havde spillet fuldstændig fallit.

For det femte rådede den over den unge stats uhyre område, hvor den frit kunde manøvrere og, når omstændighederne gjorde det påkrævet, trække sig tilbage, hvile ud, samle kræfter osv.

For det sjette kunde oktoberrevolutionen i sin kamp mod kontrarevolutionen regne med, at der inden for landets grænser fandtes tilstrækkelige mængder næringsmidler, brændsel og råstoffer.

Det var disse ydre og indre omstændigheders sammenfald, som skabte den særegne stilling, der var bestemmende for oktoberrevolutionens forholdsvis lette sejr.

Dette er naturligvis ikke ensbetydende med, at oktoberrevolutionen, hvad den ydre og indre stilling angår, ikke havde sine svage sider. Hvad betyder ikke allerede et sådant minus som oktoberrevolutionens velkendte isolerethed, den kendsgerning, at der ikke ved dens side og i dens nærhed bestod noget sovjetland, som den kunde støtte sig til? Utvivlsomt ville en kommende revolution, f.eks. i Tyskland, befinde sig i en langt gunstigere stilling i denne henseende, thi den vilde i sin nærhed have et sovjetland, hvis styrke måtte tages så alvorligt, som det er tilfældet med vor Sovjetunion. Jeg vil se helt bort fra et sådant minus ved oktoberrevolutionen som mangelen på et proletarisk flertal i landet.

Men disse mangler understreger kun den vældige betydning af de særegne indre og ydre betingelser for oktoberrevolutionen, som der har været tale om ovenfor.

Denne særegenhed bør man ikke et øjeblik glemme. Man må særlig have den for øje, når man analyserer begivenhederne i Tyskland i efteråret 1923. Derpå bør frem for alt Trotskij tænke, som uden at tage forskellen i betragtning opstiller en analogi mellem oktoberrevolutionen og revolutionen i Tyskland og hæmningsløst hudfletter det tyske kommunistiske parti for dets virkelige og påståede vildfarelser.

”Det var let for Rusland”, siger Lenin, ”i den konkrete, historisk set overordentlig egenartede situation, som forelå i 1917, at påbegynde den socialistiske revolution, mens det vil være vanskeligere for Rusland end for de europæiske lande at bortse den og føre den til ende. Allerede i begyndelsen af 1918 måtte jeg påpege denne omstændighed, og de følgende to års erfaring har til fulde bekræftet rigtigheden af denne betragtning.

Sådanne specifikke betingelser som:

1) Muligheden for at forbinde sovjetomvæltningen med afslutningen (takket være

- denne omvæltning) på den imperialistiske krig, der havde udmattet arbejderne og bønderne til det yderste;
- 2) Muligheden for en vis tid at udnytte den desperate kamp mellem de imperialistiske røvere, som var delt i to grupper af verdensmagter, der ikke kunde forene sig til kamp mod den sovjetiske fjende;
 - 3) Muligheden for at udholde en forholdsvis langvarig borgerkrig, delvis takket være landets uhyre udstrækning og de dårlige samfærdselsmidler;
 - 4) Tilstedeværelsen af en så dybtgående borgerlig-demokratisk, revolutionær bevægelse blandt bønderne, at proletariatets parti overtog de revolutionære krav, som var opstillet af bøndernes parti (de 'socialrevolutionære', et parti, hvis flertal stod helt igennem fjendtligt overfor bolsjevismen) og virkeliggjorde dem med et slag, takket være proletariatets erobring af den politiske magt.

Sådanne specifikke betingelser er ikke til stede i Vesteuropa nu og kommer ikke så let igen. Bortset fra en række andre grunde er det for øvrigt derfor i Vesteuropa vanskeligere end hos os at begynde den socialistiske revolution."

(Udvalgte Værker, 11. bd., s. 174-175).

Disse Lenins ord bør man ikke glemme.

II

To ejendommeligheder ved oktoberrevolutionen, eller oktoberomvæltningen og Trotskijs teori om den permanente revolution

Der er to ejendommeligheder ved oktoberrevolutionen, som det frem for alt er nødvendigt at klargøre sig for at fatte denne revolutions indre mening og historiske betydning.

Hvad er det for ejendommeligheder?

Det er for det første den kendsgerning, at proletariatets diktatur kom til verden hos os som en magt, der opstod på grundlag af proletariatets forbund med de arbejdende masser blandt bønderne, under proletariatets føring af disse masser. Det er for det andet den kendsgerning, at proletariatets diktatur befæstede sig hos os som resultat af socialismens sejr i et kapitalistisk set lidet udviklet land, samtidig med at kapi-

talismen vedblev at bestå i de andre, kapitalistisk set mere udviklede lande. Dette er naturligvis ikke ensbetydende med, at oktoberrevolutionen ikke frembød andre ejendommeligheder. Men for os er disse to ejendommeligheder vigtige i dette øjeblik, ikke blot fordi de tydeligst udtrykker oktoberrevolutionens væsen, men tillige fordi de på fortræffelig måde afslører den opportunistiske karakter af teorien om den ”permanente revolution”.

Lad os i korthed betragte disse ejendommeligheder.

Spørgsmålet om småborgerskabets arbejdende masser, både i byerne og på landet, spørgsmålet om at vinde disse masser for proletariatet - det er den proletariske revolutions vigtigste spørgsmål. Hvem vil den arbejdende befolkning i byerne og på landet støtte i kampen for magten - bourgeoisiet eller proletariatet? Hvis reserve vil den danne, bourgeoisiets eller proletariatets? Deraf afhænger revolutionens skæbne og styrken af proletariatets diktatur. Revolutionerne i Frankrig i 1848 og 1871 gik til grunde, hovedsagelig fordi bondereserverne stod på bourgeoisiets side. Oktoberrevolutionen sejrede, fordi den forstod at fravriste bourgeoisiet dets bondereserver; fordi den forstod at drage disse reserver over på proletariatets side; fordi proletariatet i denne revolution fremtrådte som den eneste førende kraft for det arbejdende folks millionmasser i byerne og på landet.

Den, der ikke har fattet dette, vil aldrig nogensinde være i stand til at fatte hverken oktoberrevolutionens karakter eller proletariatets diktaturs væsen eller særegenheden ved vor proletariske magts indre politik.

Proletariatets diktatur er ikke simpelthen en regerende gruppe af spidser, som er ”kyndigt” ”udvalgt” af en ”erfaren strategs” omhyggelige hånd, og som ”fornuftigt støtter sig” til det ene eller det andet befolkningslag. Proletariatets diktatur er et klasseforbund mellem proletariatet og bøndernes arbejdende masser med det formål at styrte kapitalen og hidføre socialismens endelige sejr, på den betingelse, at proletariatet er den ledende kraft i dette forbund.

Her drejer det sig altså ikke om, hvorvidt man undervurderer eller overvurderer bondebevægelsens muligheder ”en smule”, således som nogle diplomatiske forsvarere for ”den permanente revolution” nu behager at udtrykke sig. Det drejer sig om selve den nye proletariske stats natur, der er opstået som resultat af oktoberrevolutionen. Det drejer sig om den proletariske magts karakter, om grundlaget for selve proletariatets diktatur.

”Proletariatets diktatur”, siger Lenin, ”er en særlig form for klasseforbundet mel-

lem proletariatet, de arbejdende massers fortrup, og de talrige, ikke-proletariske lag af den arbejdende befolkning (småborgerskabet, de små næringsdrivende, bønderne, de intellektuelle o. s. v.) eller med flertallet af disse, et forbund mod kapitalen, et forbund, hvis mål er kapitalens fuldstændige omstyrtelse, fuldstændig undertrykkelse af bourgeoisieiets modstand og af dets genrejsningsforsøg, et forbund, hvis mål er socialismens endelig oprettelse og befæstelse.”

(Se forord til talen ”Om folkebedraget med parolerne frihed og lighed”, juni 1919).

Og videre:

”Proletariatets diktatur betyder - når man oversætter dette latinske, videnskabelige, historisk-filosofiske udtryk til et jævner sprog: Kun een bestemt klasse, nemlig byernes arbejdere og de industrielle fabriksarbejdere overhovedet, er i stand til at lede de arbejdendes og udbyttedes samlede masse under kampen for at afkaste kapitalens åg, under selve omvæltningen, under kampen for sejrns hævdelse og befæstelse, under skabelsen af den nye, socialistiske samfundsorden, under hele kampen for klassernes fuldstændige afskaffelse.”

(Udvalgte Værker, 10. bd., s. 243).

Dette er teorien om proletariatets diktatur, således som Lenin har fremsat den.

Den ene ejendommelighed ved oktoberrevolutionen består deri, at denne revolution udgør den klassiske virkeliggørelse af den leninske teori om proletariatets diktatur.

Nogle kammerater er af den anskuelse, at denne teori skulde være en rent ”russisk” teori, som udelukkende tager sigte på den russiske virkelighed. Det er forkert. Det er aldeles forkert. Når Lenin taler om de ikke-proletariske klassers arbejdende masser, som ledes af proletariatet, så tænker han dermed ikke blot på de russiske bønder, men tillige på de arbejdende befolkningselementer i de grænseområder af Sovjetunionen, som endnu for kort tid siden var russiske kolonier. Lenin gentog utrætteligt, at uden et forbund med disse folkemasser af andre nationaliteter kunde det russiske proletariat ikke sejre. I sine artikler om det nationale spørgsmål og i sine taler på Kommunistisk Internationales kongresser har Lenin mere end een gang sagt, at verdensrevolutionens sejr er umulig uden et revolutionært forbund, uden en revolutioner blok, bestående af proletariatet i de fremskredne lande og de undertrykte folkeslag i koloniernes slavelande. Men hvad andet er kolonier end de samme undertrykte, arbejdende masser og frem for alt arbejdende bondemasser? Hvem ved ikke, at spørgsmålet om koloniernes befrielse, hvad sagens kerne angår, er et spørgsmål om befrielse af ikke-proletariske klassers arbejdende Masser fra finanskapitalens

undertrykkelse og udbygning?

Men deraf følger, at Lenins teori om proletariatets diktatur ikke er en rent ”russisk” teori, men en teori, som gælder for alle lande. Bolsjevismen er ikke blot en russisk foreteelse. ”Bolsjevismen” - siger Lenin - er ”et mønster på en taktik for alle.” (Udvalgte Værker, 10. bd., s. 112).

Dette er de karakteristiske træk i den første ejendommelighed ved oktoberrevolutionen.

Hvorledes forholder det sig nu med Trotskij's teori om den ”permanente revolution”, set ud fra denne ejendommelighed ved oktoberrevolutionen?

Vi vil ikke opholde os ved den stilling, Trotskij indtog i Året 1905, da han ”simpelthen” glemte bønderne som revolutionær kraft og opstillede parolen ”Ingen Tsar, frem med arbejderregeringen”, dvs. parolen om en revolution uden bønderne. Endogså Radek, den ”permanente revolutions” diplomatiske forsvarer, må nu indrømme, at den ”permanente revolution” i Året 1905 betød ”et spring ud i det tomme rum”, bort fra virkelighedens verden. Det ser ud til, at alle nu erkender, at det ikke er lønnende at beskæftige sig yderligere med dette ”spring ud i det tomme rum”.

Vi vil heller ikke opholde os ved den stilling, Trotskij indtog under krigen, lad os sige i 1915, da han i sin artikel ”kampen om magten”, hvori han ud fra den betragtning, at ”vi lever i imperialismens tidsalder”, og at imperialismen ikke stiller ”den borgerlige nation over for det gamle regime, men derimod proletariatet over for den borgerlige nation”, kom til den slutning, at bøndernes revolutionære rolle måtte blive mindre, at parolen om jordens beslaglæggelse allerede ikke længere havde den betydning, som den tidligere havde haft. Som bekendt har Lenin i en omtale af denne artikel anklaget Trotskij for ”benægtelse af bøndernes rolle” og sagt: ”I virkeligheden hjælper Trotskij de liberale arbejderpolitikere i Rusland, som ved ’benægtelse’ af bøndernes rolle kun forstår dette ene, at man ikke vil rejse bønderne til revolution.” (Se artiklen ”Om revolutionens to linjer”, nov. 1915).

Vi vil hellere gå over til Trotskij's senere arbejder om dette spørgsmål, til hans arbejder i den periode, da det proletariske diktatur allerede havde befæstet sig, og Trotskij havde mulighed for i praksis at gennemprøve sin teori om den ”permanente revolution” og at rette sine fejl. Lad os tage det forord, han i 1922 skrev til sin bog ”1905”.

I dette forord siger Trotskij følgende om den ”permanente revolution”:

”Netop i tidsrummet imellem den 9. (22.) januar og oktoberstrejken i 1905 udvikledes hos forfatteren de meninger om karakteren af Ruslands revolutionære udvikling, som er blevet betegnet som teorien om den ’permanente revolution’. Denne lærde betegnelse udtrykte den tanke, at den russiske revolution, som står umiddelbart overfor borgerlige mål, dog ikke kan blive stående ved disse. Revolutionen kan ikke løse sine nærmeste borgerlige opgaver på anden måde end derigennem, at den bringer proletariatet til magten. Men har proletariatet først taget magten i sin hånd, så vil det ikke kunne begrænse sig til revolution indenfor borgerlige rammer. Tværtimod må den proletariske fortrop, netop for at kunne sikre sin sejr, allerede i den første tid af sit Herredømme foretage de dybeste indgreb ikke blot i den feudale, men også i den borgerlige ejendom. Derved kommer proletariatet til at støde *fjendtligt sammen** ikke blot med alle de grupperinger indenfor bourgeoisiet, som støttede det i begyndelsen af dets revolutionære kamp, men tillige *med bøndernes brede masser**, ved hvis hjælp det er kommet til magten. De modsætninger, en arbejderregerings stilling rummer i et tilbageliggende land med et overvældende flertal af bønder, kan kun løses i international målestok, på den proletariske verdensrevolutions arena.”
(*fremhævet af mig - J. St.*)

Således taler Trotskij om sin ”permanente revolution”.

Man behøver blot at sammenligne dette citat med de ovenfor anførte citater af Lenins værker om proletariatets diktatur for at fatte hele den kløft, som adskiller den leninske teori om det proletariske diktatur fra Trotskij's teori om den ”permanente revolution”.

Lenin taler om proletariatets forbund med bøndernes arbejdende lag som grundlaget for proletariatets diktatur. Hos Trotskij derimod bliver det til, at den ”proletariske fortrop” ”støder fjendtligt sammen med” ”bøndernes brede masser”.

Lenin taler om proletariatets ledelse af de arbejdende og udbyttede masser. Hos Trotskij derimod bliver det til de ”modsætninger, en arbejderregerings stilling rummer i et tilbageliggende land med et overvældende flertal af bønder”.

Ifølge Lenin henter revolutionen sin kraft frem for alt hos selve Ruslands arbejdere og bønder. Hos Trotskij bliver det derimod til, at man udelukkende kan hente den nødvendige kraft på ”den proletariske verdensrevolutions arena”.

Men hvad så, hvis den internationale revolution skulde indtræffe med forsinkelse? Er der så nogen udsigter for vor revolution? Trotskij giver den ingen udsigter, thi de ”modsætninger, en arbejderregerings stilling rummer ... kan kun løses ... på den proletariske verdensrevolutions arena”. Efter denne plan bliver der intet andet tilovers

for vor revolution end dette ene perspektiv: at vegetere i sine egne modsætninger og rådne på roden, mens der ventes på verdensrevolutionen.

Hvad betyder proletarietets diktatur ifølge Lenin?

Proletarietets diktatur er den magt, som støtter sig på proletarietets og bøndernes arbejdende massers forbund med det mål at hidføre ”kapitalens fuldstændige omstyrtelse og socialismens endelige oprettelse og befæstelse”.

Hvad betyder proletarietets diktatur ifølge Trotskij?

Proletarietets diktatur er den magt, som ”støder fjendtligt sammen” med bøndernes brede Masser” og udelukkende søger ”modsætningerne løst på den proletariske verdensrevolutions arena”.

Hvorved adskiller denne ”den permanente revolutions” teori sig fra den velkendte mensjevnikiske teori, der fornægter ideen om proletarietets diktatur?

Hvad sagens kerne angår ikke ved noget som helst.

Der er ingen tvivl mulig. ”Den permanente revolution” er ikke en simpel undervurdering af bondebevægelsens revolutionære muligheder. ”Den permanente revolution” er en sådan undervurdering af bondebevægelsen, at den fører til en fornægtelse af den leninske teori om proletarietets diktatur.

Trotskij's ”permanente revolution” er en afart af mensjevismen.

Sådan forholder det sig med den første ejendommelighed ved oktoberrevolutionen.

Hvilke er de karakteristiske træk i den anden ejendommelighed ved oktoberrevolutionen?

Ved studiet af imperialismen, særlig under krigen, opdagede Lenin loven om ujævnheden, den springende karakter af de kapitalistiske landes økonomiske og politiske udvikling. Ifølge denne lov forløber de enkelte foretagenders, trusters, industrigrenes og landes udvikling ikke jævnt, ikke i en fastsat rækkefølge, ikke på den måde at en bestemt trust, en bestemt industrigren eller et bestemt land stadig går i spidsen, medens de andre truste eller de andre lande bliver liggende tilbage, det ene bag ved det andet, men derimod springende, med afbrydelser af udviklingen i nogle lande og med spring fremad i andre landes udvikling. Samtidig sker der det, at de

tilbageblivende landes fuldt ud berettigede bestræbelser for at holde deres tidligere stilling og de forudilende landes lige så berettigede Bestræbelser for at tilrive sig nye positioner fører til, at krigeriske sammenstød mellem de imperialistiske lande bliver en uundgåelig Nødvendighed. Således forholdt det sig f.eks. med Tyskland, som for et halvt århundrede siden var et tilbageblevet land sammenlignet med Frankrig og England. Det samme gælder Japan sammenlignet med Rusland. Det er imidlertid en kendt sag, at Tyskland og Japan allerede ved begyndelsen af det 20. århundrede havde fået et så stort forspring, at det var lykkedes det førstnævnte land at overgå Frankrig, det begyndte nu at trænge England hårdt på verdensmarkedet. For Japan lykkedes det samme over for Rusland. Af disse modsætninger opstod som bekendt den sidste imperialistiske krig.

Denne lov går ud fra følgende:

1. ”Kapitalismen er vokset over i et Verdenssystem, hvor en Håndfuld ’fremskredne’ Lande kolonialt undertrykker og finansielt kvæler det overvældende Flertal af Jordens Befolkning” (Lenin, Udvalgte Værker, 6. bd., s. 52, ”Imperialismen”, forordet til den franske og tyske udgave).
2. ”To, tre verdensbeherskende og til tænderne bevæbnede røvere (Amerika, England og Japan) deler ’byttet’ og drager hele verden med ind i deres krig om delingen af deres bytte.” (samme sted).
3. Forøgelsen af modsætningerne inden for den finansielle undertrykkelses verdenssystem og uundgåeligheden af krigeriske sammenstød har til følge, at imperialismens verdensfront let kan såres af revolutionen, og at gennembruddet af denne front i enkelte lande bliver sandsynligt.
4. Det er mest sandsynligt, at dette gennembrud vil finde sted på de punkter og i de lande, hvor den imperialistiske fronts kæde har sine svageste led, dvs. der, hvor imperialismen er svagest underbygget og revolutionen udvikler sig lettest.
5. Som følge heraf er en sejr for socialismen i et enkelt land, selv om dette land er mindre udviklet i kapitalistisk henseende, samtidig med kapitalismens videre beståen i de andre lande, selv om disse lande er mere udviklede i kapitalistisk henseende, fuldkommen mulig og sandsynlig.

Dette er i få ord grundlaget for den leninske teori om den proletariske revolution.

Hvori består oktoberrevolutionens anden ejendommelighed?

Oktoberrevolutionens anden ejendommelighed består i, at denne revolution er et

typisk eksempel på praktisk anvendelse af den leninske teori om den proletariske revolution.

Den, som ikke har fattet disse ejendommeligheder ved oktoberrevolutionen, vil aldrig være i stand til at fatte hverken den internationale karakter af denne revolution, dens uhyre internationale styrke eller dens særegne udenrigspolitik.

”Ujævnheden i den økonomiske og politiske udvikling”, siger Lenin, ”er en ubetinget lov for kapitalismen. Heraf følger, at socialismens sejr til at begynde med er mulig i nogle eller endog i et enkelt kapitalistisk land. Efter at have eksproprieret kapitalisterne og hos sig organiseret en socialistisk produktion vilde dette lands sejrriige proletariat gøre front mod den øvrige kapitalistiske verden, drage de andre landes undertrykte klasser til sig, opflamme opstanden mod kapitalisterne i disse lande og i nødsfald endog anvende militærmagt mod de udbytende klasser og deres stater. Thi nationernes frie forening i socialismen er umulig uden de socialistiske republikkers mere eller mindre langvarige, hårdnakkede kamp mod de tilbageliggende stater.”

(Udvalgte Værker, 6. bd., s. 29-30).

Opportunisten i alle lande påstår, at den proletariske revolution dersom den overhovedet ifølge deres teori bør begynde noget sted kun kan begynde i de industrielt udviklede lande, og at jo mere udviklede disse lande er i industriel henseende, desto større chancer består der for socialismens sejr, mens muligheden for socialismens sejr i et enkelt land, og tilmed i et kapitalistisk svagt udviklet land, for dem er udelukket som noget absolut usandsynligt. Allerede under krigen stillede Lenin - støttet på loven om den ujævne udvikling af de imperialistiske stater - sin teori om den proletariske revolution op imod opportunisterne, teorien om socialismens sejr i et enkelt land, selv når dette land i kapitalistisk henseende er mindre udviklet.

Som bekendt har Oktoberrevolutionen til fulde bekræftet rigtigheden af Lenins teori om den proletariske revolution.

Hvordan forholder det sig nu med Trotskijs ”permanente revolution”, betragtet ud fra den leninske teori om den proletariske revolution?

Lad os tage Trotskijs brochure ”Vor Revolution” (1906).

Trotskij skriver:

”Uden direkte statslig støtte fra det europæiske proletariats side vil Ruslands arbejderklasse ikke være i stand til at holde sig ved magten og forvandle sit midlertidige herredømme til et varigt socialistisk diktatur. Derom kan der intet øjeblik tvivles”.

Hvad går dette citat ud på? Nuvel, det går ud på, at socialismens sejr i et enkelt land, i dette tilfælde Rusland, er umulig ”uden direkte statslig støtte fra det europæiske proletariats side”, dvs. før det europæiske proletariat har erobret magten.

Hvad har denne ”teori” tilfælles med Lenins tese om muligheden af socialismens sejr ”i et enkelt kapitalistisk land”?

Det er klart, at der intet fælles findes her.

Men lad os antage, at denne brochure af Trotskij, som udkom i 1906, hvor det var vanskeligt at bestemme vor revolutions karakter, indeholder ufrivillige fejl og ikke helt svarer til Trotskij's meninger i den påfølgende tid. Lad os betragte en anden brochure af Trotskij, hans ”Fredsprogram”, som udkom før oktoberrevolutionen og nu (1924) er blevet optrykt på ny i bogen ”1917”. I denne brochure kritiserer Trotskij Lenins teori om den proletariske revolution, om socialismens sejr i et enkelt land, og stiller parolen om Europas forenede Stater op imod den. Han påstår, at en sejr for socialismen i et enkelt land er umulig, at socialismens sejr enten kun er mulig som en sejr i flere udslaggivende lande i Europa (England, Rusland, Tyskland), der slutter sig sammen som Europas forenede Stater, eller den er overhovedet umulig. Han siger udtrykkeligt, at ”en sejrrig Revolution i Rusland eller England er utænkkelig uden en revolution i Tyskland og omvendt”.

”Den eneste nogenlunde konkrete historiske betragtning”, siger Trotskij, ”som er blevet opstillet imod parolen Europas forenede Stater, blev formuleret i den schweiziske ’Socialdemokrat’ (*bolsievikernes daværende centralorgan, J.St.*) i følgende sætning: ’Ujævnheden i den økonomiske og politiske udvikling er en ubetinget lov for kapitalismen’. Deraf drog ’Socialdemokrat’ den slutning, at også socialismens sejr er mulig i et enkelt land, og at ikke er nødvendigt i hver enkelt stat at gøre proletariatets diktatur afhængigt af oprettelsen af Europas Forenede Stater.

At den kapitalistiske udvikling i de forskellige lande er ujævn, er en fuldkommen ubestridelig opfattelse. Men selve denne ujævnhed er meget ujævn. Det kapitalistiske niveau er ikke det samme i England, Østrig, Tyskland eller Frankrig. Men i sammenligning med Afrika eller Asien udgør alle disse lande det kapitalistiske Europa, som er modent til den sociale revolution. At intet land skal ’vente’ på de andre med sin kamp er en elementær tanke, som det er nyttigt og nødvendigt at gentage, for at ikke den 3. internationale aktions idé skal blive forbyttet med den internationale, af ventende uvirksomheds idé. Uden at vente på de andre påbegynder og fortsætter vi kampen på nationalt grundlag, fuldt overtydet om, at vort initiativ vil give kampen i de andre lande en impuls. Men skulle dette ikke ske, så vilde det være håbløst at tro - herom vidner både den historiske erfaring og teoretiske overvejelser - at f.eks. det revolutionære Rusland kunde hævde sig overfor et konservativt Europa, eller at

et socialistisk Tyskland kunde bestå isoleret i den kapitalistiske verden.”

Som det ses, står vi over for den samme teori om socialismens samtidige sejr i Europas udslaggivende lande, opstillet som en regel, der udelukker den leninske revolutionsteori om socialismens sejr i et enkelt land.

Der er ingen tvivl om, at for at opnå socialismens *fuldstændige sejr*, for at være *fuldstændig sikret* imod den gamle ordens genoprettelse, er fælles anstrengelser af proletariatet i flere lande nødvendige. Der er ingen tvivl om at uden det europæiske proletariats støtte til vor revolution ville Ruslands proletariat ikke have kunnet holde stand over for det almindelige stormangreb, ligesom den revolutionære bevægelse i Vesteuropa ikke uden den russiske revolutions støtte ville have kunnet udvikle sig i det tempo, som den begyndte at udvikle sig i efter oprettelsen af det proletariske diktatur i Rusland. Der er ingen tvivl om, at vi har brug for støtte.

Men hvad betyder støtte til vor revolution fra det vesteuropæiske proletariats side? De europæiske arbejderes sympati for vor revolution, deres beredvillighed til at forpurre imperialisternes interventionsplaner - er alt dette en støtte, en alvorlig hjælp? Ja, ubetinget. Uden en sådan støtte, uden en sådan hjælp, ikke blot fra de europæiske arbejderes side, men også fra kolonilandenes og de afhængige landes side, ville det proletariske diktatur i Rusland have været temmelig ilde stedt. Var hidtil denne sympati og denne hjælp i forbindelse med vor røde hærs styrke og Ruslands arbejderes og bønderes beredvillighed til med tapperhed at forsvare det socialistiske fædreland tilstrækkelige - var det alt sammen tilstrækkeligt til, at vi kunde afslå imperialisternes angreb og tilkæmpe os forudsætningerne for et alvorligt opbygningsarbejde? Ja, det var tilstrækkeligt. Er denne sympati i tiltagen, eller er den i aftagen? Den er ubetinget i tiltagen. Foreligger der altså hos os gunstige betingelser, ikke blot for at føre arbejdet på den socialistiske økonomis organisering videre frem, men tillige for fra vor side at yde hjælp både til de vesteuropæiske arbejdere og til de undertrykte folkeslag i Østen? Ja, disse betingelser foreligger. Herom er Ruslands proletariske diktaturs historie gennem syv år et talende vidnesbyrd. Kan man måske benægte, at et mægtigt arbejdsopsving allerede har taget sin begyndelse hos os? Nej, det kan man ikke benægte.

Hvilken betydning kan efter alt dette Trotskij's erklæring have, at det revolutionære Rusland ikke kunne hævde sig over for et konservativt Europa? Den kan kun have en betydning - for det første, Trotskij føler ikke vor revolutions indre styrke; for det andet, Trotskij fatter ikke den uvurderlige betydning af den moralske støtte, som Vestens arbejdere og Østens bønder yder vor revolution; for det tredje, Trotskij fatter ikke den snigende, indre sygdom, som imperialismen i dag fortæres af.

Bjergtaget af sin kritik af den leninske teori om den proletariske revolution har Trotskij uden at ville det slået sig selv i ansigtet. Han gør det i sin brochure "Fredsprogrammet", som udkom 1917 og optryktes i 1924.

Men måske er også denne brochure af Trotskij forældet og svarer på en eller anden måde ikke mere til hans nuværende anskuelser? Lad os tage Trotskijs senere skrifter, som er forfattet efter at den proletariske revolution havde sejret i et enkelt land, nemlig i Rusland. Lad os f.eks. tage Trotskijs "Efterskrift", der er skrevet i 1922 til det nye oplag af brochuren "Fredsprogrammet".

I denne "Efterskrift" siger han følgende:

"Den påstand, som gentages flere gange i 'Fredsprogrammet', nemlig at den proletariske revolution ikke kan føres sejrrigt til ende indenfor nationale rammer, vil måske forekomme mange læsere gendrevet ved vor sovjetrepublikks næsten femårige erfaringer. Det ville imidlertid være ubegrundet at drage en sådan slutning. Den kendsgerning, at arbejderstaten har kunnet hævde sig overfor hele verden i et enkelt og tilmed tilbageliggende land, vidner om den kolossale magt, som proletariatet - der i andre, mere fremskredne og mere civiliserede lande vil være i stand til at fuldføre sande vidundere - er i besiddelse af. Men selv om vi politisk og militært har hævdet os som stat, så er vi dog endnu ikke nået til oprettelsen af et socialistisk samfund - ja, vi har end ikke engang nærmet os det ... Så længe bourgeoisiet endnu er ved magten i de øvrige europæiske stater, er vi i kampen mod den økonomiske isolering nødsaget til at søge forståelse med den kapitalistiske verden. Samtidig kan det med bestemthed siges, at denne forståelse i bedste fald kan være os en hjælp til at helbrede disse eller hine økonomiske sår, til at gøre dette eller hint skridt fremad, men et virkeligt opsving af Ruslands socialistiske økonomi kun vil være muligt *efter proletariatets sejr (fremhævet af mig - J.St.)* i de vigtigste lande i Europa."

Således taler Trotskij, idet han åbenlyst forsynder sig mod virkeligheden og hårdnakket bestræber sig på at redde "den permanente revolution" fra det endelige skibbrud.

Det viser sig, at hvordan man end vender og drejer det, så er vi ikke blot "ikke nået" til oprettelsen af et socialistisk samfund, men har ikke engang "nærmet" os det. Den ene eller anden har måske håbet på en "forståelse med den kapitalistiske verden", men heller ikke dette kommer der noget ud af, for hvordan man end vender og drejer det, et "virkeligt opsving af den socialistiske økonomi" kan ikke finde sted, så længe proletariatet i "de vigtigste lande i Europa" ikke har sejret.

Og altså, da sejren endnu ikke foreligger i Vesteuropa, har den russiske revolution

kun ”valget” imellem at rådne på roden eller at udarte til en borgerlig stat.

Ikke for ingenting taler Trotskij nu på andet år om, at vort parti ”udarter”.

Ikke for ingenting forudsagde Trotskij i fjor vort lands ”undergang”.

Hvordan skal denne sælsomme ”teori” bringes i samklang med Lenins teori om ”socialismens sejr i et enkelt land”?

Hvordan skal man bringe dette sælsomme ”perspektiv” i samklang med Lenins perspektiv, som viser, at den nye økonomiske politik vil give os mulighed for at lægge ”fundamentet til den socialistiske økonomi”? Hvordan skal denne ”permanente” håbløshed f.eks. bringes i samklang med følgende udtalelse af Lenin:

”Socialismen er allerede nu ikke længere et spørgsmål, der angår en fjern fremtid, eller en eller anden abstraktion eller et helgenbillede. Helgenbilleder har vi stadig den gamle, meget ringe mening om. Vi har draget socialismen ind i det daglige liv, og det er her, vi må finde os til rette. Dette er vor dagsopgave, dette er vor tidsalders opgave. Tillad mig at slutte med at give udtryk for min overbevisning om, at hvor svær opgaven end måtte være, hvor ny den end er i sammenligning med vore tidligere opgaver, og hvor mange vanskeligheder den end måtte berede os - så vil vi dog alle i forening, ikke i morgen, men i løbet af nogle år. Løse disse opgaver, og det for enhver pris, således at der ud af den nye økonomiske politik Rusland bliver et socialistisk Rusland.”

(Tale på Moskva-sovjettens plenarmøde, 20. nov. 1922).

Hvordan skal den permanente udsigtsløshed f.eks. bringes i samklang med følgende udtalelse af Lenin:

”Faktisk - alle store produktionsmidler i statens besiddelse, statsmagten i proletariats hænder, dette proletariats forbund med de mange millioner småbønder og dværgbønder, sikring af dette proletariats førerstilling i forholdet til bønderne osv. - er det ikke alt, hvad der behøves for ud af kooperationen, blot ud af kooperationen, som vi tidligere behandlede som kræmmeragtig, og som vi i visse henseender endnu i dag under NEP, er berettigede til at behandle således - er det da ikke alt, hvad der behøves til opbygning af et fuldstændigt socialistisk samfund? Dette er endnu ikke selve opbygningen af det socialistiske samfund, men det er alt, hvad der er nødvendigt og tilstrækkeligt til denne opbygning.”

(Udvalgte Værker, 12. bd., s. 254).

Det er klart, at der her ingen samklang er, og ingen samklang kan være. Trotskijs ”permanente revolution” er en fornægtelse af den leninske teori om den proletariske

revolution, og omvendt er den leninske teori om den proletariske revolution en fornægtelse af teorien om ”den permanente revolution”.

Manglende tro på vor revolutions kræfter og formåen, manglende tro på det russiske proletariats kræfter og evner - det er, hvad der ligger bag teorien om ”den permanente revolution”.

Hidtil har man sædvanligvis fremhævet den ene side af teorien om ”den permanente revolution” - den manglende tro på bondebevægelsens revolutionære muligheder. Nu må for retfærdighedens skyld denne side suppleres med den anden side - den manglende tro på det russiske proletariats kræfter og evner.

Hvorved adskiller Trotskijs teori sig fra den gængse mensjevnikiske teori, at socialismens sejr i et enkelt og tilmed i et tilbageliggende land er umulig uden en forudgående sejr for den proletariske revolution i ”Vesteuropas udslaggivende lande”?

Hvad sagens kerne angår ikke ved noget som helst.

Der kan umulig bestå nogen tvivl. Trotskijs teori om ”den permanente revolution” er en afart af mensjevismen.

I den senere tid breder visse rådne diplomater sig i vor presse og bestræber sig på at smugle teorien om ”den permanente revolution” ind som noget, der er foreneligt med leninismen. Ganske vist - sådan siger de - viste denne teori sig uanvendelig i 1905. Men Trotskijs fejl består i, at han dengang var kommet for langt foran, idet han forsøgte at anvende på stillingen i 1905, hvad der dengang ikke kunne anvendes på den. Men senere hen - siger de - f.eks. i Oktober 1917, da revolutionen havde nået fuldkommen modenhed, skulle Trotskijs teori have vist sig helt igennem anvendelig. Det er ikke vanskeligt at gætte, at Radek er hovedfiguren blandt disse diplomater. Hør en gang:

”Krigen åbnede en afgrund mellem bønderne, som stræbte efter jord og fred, og de småborgerlige partier. Krigen bragte bønderne ind under arbejderklassens og dens fortrops, dvs. det bolsjevnikiske partis førerskab. Det var ikke arbejderklassens og bøndernes diktatur, der blev muligt, men derimod arbejderklassens diktatur, støttet på bønderne. Det, Rosa Luxemburg og Trotskij i 1905 førte i marken mod Lenin (dvs. *’den permanente revolution’* - *J. St.*), viste sig i virkeligheden at være den historiske udviklings anden etape”.

Hvert ord er her en fordrejelse.

Det er ikke sandt, at det under krigen ”ikke var arbejderklassens og bøndernes diktatur, men arbejderklassens diktatur støttet på bønderne”, der blev muligt. I realiteten var februarrevolutionen i 1917 virkeliggørelsen af proletariatets og bøndernes dikta-

tur i en egenartet sammenfletning med bourgeoisiets diktatur.

Det er ikke sandt, at teorien om ”den permanente revolution”, om hvilken Radek blufærdigt tier, blev opstillet i 1905 af Rosa Luxemburg og Trotskij. I virkeligheden blev denne teori ført i marken af Parvus og Trotskij. Nu, efter ti måneders forløb korrigerer Radek sig selv, idet han anser det for nødvendigt at skælde Parvus ud på grund af ”den permanente revolution”. Men retfærdigheden kræver, at Radek også skælder Parvus’ kompagnon Trotskij ud.

Det er ikke sandt, at ”den permanente revolution”, som i året 1905 blev skubbet til side af revolutionen, viste sig at være rigtig i ”den historiske udviklings anden etape”, dvs. under oktoberrevolutionen. Hele forløbet af oktoberrevolutionen, hele dens udvikling viste og beviste det fuldstændig uholdbare i teorien om ”den permanente revolution”, dens fuldkomne uforenelighed med leninismens grundlag.

Med pæne talemåder og råddent diplomati lader den afgrund sig ikke skjule, som gaber mellem leninismen og teorien om ”den permanente revolution”.

III

Nogle særtræk ved bolsjevikernes taktik under forberedelsen af oktoberomvæltningen

For at kunne forstå bolsjevikernes taktik i den periode, som omfatter forberedelsen af oktoberomvæltningen, må man i det mindste klargøre sig nogle særlig vigtige træk ved denne taktik. Dette er så meget mere nødvendigt, som netop disse ejendommeligheder ikke sjældent forbigås i talrige brochurer om den bolsjevikiske taktik.

Hvad er det for særtræk?

Det første særtræk. Når man hører Trotskijs udtalelser, kunne man mene, at der i historien om oktoberomvæltningens forberedelse i alt er to perioder: rekognosceringsperioden og opstandsperioden, og at, hvad der er udover dette, er af det onde.

Hvad var april demonstrationen i 1917: ”april demonstrationen, som gik længere til ’venstre’ end påtænkt, var et rekognosceringsfremstød for at fastslå massernes stemning og det gensidige forhold mellem masserne og flertallet i sovjetterne”.

Og hvad var julidemonstrationen i 1917? Efter Trotskijs mening ”drejede det sig

i grunden også denne gang om en ny, mere omfattende rekognoscering, udført på et nyt, højere trin af bevægelsen”.

Det er overflødigt at sige, at junidemonstrationen i 1917, der blev iværksat på foranledning af vort parti, ifølge Trotskijs opfattelse først rigtigt må betegnes som ”rekognoscering”.

Efter dette kommer det til at se ud, som om bolsjevikerne allerede i marts 1917 rådede over en fuldt færdig, politisk hær af arbejdere og bønder, og når de hverken i april, juni eller juli førte den ud i oprøret og i stedet indskrænkede sig til ”rekognosceringer”, så skete dette ene og alene af den grund, at ”resultaterne” af de ”pågældende rekognosceringer” ikke dengang havde vist sig at være gunstige.

Det er vel overflødigt at sige, at denne forenklede forestilling om vort partis politiske taktik intet andet er end en forveksling af bolsjevikkernes revolutionære taktik med almindelig militær taktik.

I virkeligheden var alle disse demonstrationer i første række et resultat af massernes elementære tryk, et resultat af den opbragthed, masserne følte mod krigen, og som drev dem ud på gaden.

I virkeligheden bestod ved denne lejlighed partiets rolle i at give massernes elementært opståede aktioner, der lå på linje med bolsjevikkernes revolutionære paroler, form og ledelse.

I virkeligheden havde bolsjevikerne i marts 1917 ingen fuldt færdig, politisk hær og kunne heller ikke have det. Bolsjevikerne arbejdede på at skabe en sådan hær (og skabte den endelig op til oktober 1917), men først under kampen og sammenstødene mellem klasserne i tiden fra april til oktober 1917, og dette skete såvel gennem april-demonstrationen som gennem juni- og julidemonstrationerne, såvel gennem valgene til distrikts- og bydumaerne som gennem kampen mod Kornilovopstanden og gennem erobringen af sovjetterne.

En politisk hær er noget andet end en militær hær. Medens den militære overkommando først begynder krigen, når den har en fuldt færdig hær til sin rådighed, så må partiet skabe sin hær under selve kampen, under klassernes sammenstød, efterhånden som masserne selv gennem deres egen erfaring overbeviser sig om rigtigheden af partiets paroler, om rigtigheden af dets politik.

Naturligvis blev der ved enhver sådan demonstration samtidig også kastet et vist lys over de skjulte styrkeforhold, der fandt en vis rekognoscering sted, men rekognosceringen var ikke i det givne tilfælde bevæggrundens til demonstrationen, den var en naturlig følge af den.

Idet Lenin analyserer de begivenheder, der gik forud for oktoberopstanden, og sammenligner dem med begivenhederne i april-juli, siger han:

”Stillingen er nemlig en anden, end den var før den 20. og 21. april, den 9. juni og den 3. juli, thi den gang forelå der en spontan ophidselse, som vi som Parti betragtet enten ikke opfangede (20. april) eller hæmmede og udviklede til en fredelig demonstration (9. juni og 3. juli), thi den gang vidste vi meget vel, at sovjetterne endnu ikke var vore, at bønderne endnu troede på den Liber-Dan-Tjernovske vej og ikke på den bolsjevikiske vej (opstanden), at vi følgelig ikke kunne have folkets flertal med os, og at opstand følgelig ville være forhastet”.

(Se ”Brev til kammeraterne” okt. 1917).

Det er klart, at der kommer man ikke langt bare med ”rekognosceringer”. Det er tydeligt, at det ikke drejer sig om ”rekognosceringer”, men om:

1. at partiet under hele forberedelsen af oktoberomvæltningen urokkeligt i sin kamp støttede sig på den elementært fremvoksende, revolutionære massebevægelse;
2. at det samtidig med at støtte sig på det elementære opsving bevarede den udelte ledelse af bevægelsen;
3. at denne ledelse af bevægelsen lettede partiet dannelsen af en politisk massearmé til oktoberopstanden;
4. at en sådan politik uundgåeligt måtte føre til, at hele forberedelsen af oktoberomvæltningen gennemførtes under ledelse af et enkelt parti, nemlig det bolsjevikiske parti;
5. at en sådan forberedelse af oktoberomvæltningen fra partiets side førte til, at statsmagten gennem oktoberopstanden kom et enkelt parti, nemlig det bolsjevikiske parti, i hænde.

Altså den udelte ledelse ved et enkelt parti, ved det kommunistiske parti, som udslagsgivende faktor ved forberedelsen af oktoberomvæltningen - det er det karakteristiske grundtræk i oktoberrevolutionen, det er det første særtræk ved den bolsjevikiske taktik i den periode, som omfatter forberedelsen af oktoberomvæltningen.

Det er vel næppe nødvendigt at føre noget bevis for, at proletariatets diktators sejr under imperialismens forhold vilde have været umulig uden dette særtræk ved den bolsjevikiske taktik.

Derved adskiller oktoberrevolutionen sig fordelagtigt fra revolutionen i Frankrig i 1871, hvor ledelsen af revolutionen var delt mellem to partier, hvoraf intet kunde betegnes som et kommunistisk parti.

Det andet særtræk. Forberedelsen af oktoberomvæltningen blev altså foretaget under ledelse af et eneste parti, det bolsjevikiske parti. Men hvordan blev denne ledelse grebet an af partiet? På hvilken linje blev den gennemført? Ledelsen blev gennemført på den linje at isolere kompromispartierne som de farligste grupperinger i den afgørende periode af revolutionen, på den linje at isolere de socialrevolutionære og mensjevikkerne.

Hvori består leninismens grundlæggende strategiske regel?

Den består i erkendelsen af:

1. at kompromispartierne udgør den farligste sociale støtte for revolutionens fjender i den periode, hvor den revolutionære afgørelse nærmer sig;
2. at det uden at isolere disse partier er umuligt at styrte fjenden (tsarismen eller bourgeoisiet);
3. at i den periode, som omfatter forberedelsen af revolutionen, må - som følge heraf - den kraftigste ild sigte på at isolere disse partier, at løsrive den arbejdende befolknings brede masser fra disse partier.

I den periode, da kampen førtes mod tsarismen, under forberedelsen af den borgerlig-demokratiske revolution (1905-1916), udgjorde det liberal-monarkistiske parti, kadetpartiet, tsarismens farligste sociale støtte. Hvorfor? Fordi det var et kompromisparti, et parti, som søgte at bringe et kompromis i stand mellem tsarismen og folkeflertallet, dvs. bønderne i deres helhed. Det er derfor naturligt, at partiet dengang rettede hovedangrebet mod kadetterne, thi før man havde isoleret dem, kunne man umuligt regne med, at bønderne ville bryde med tsarismen, men så længe dette brud ikke var hidført, kunne man umuligt regne med revolutionens sejr.

Der var mange, som dengang ikke forstod denne ejendommelighed ved den bolsjevikiske strategi og bebrejdede bolsjevikkerne et overdrevent "kadetæderi", idet de påstod, at bolsjevikkernes kamp mod kadetterne "afledede dem" fra kampen mod hovedfjenden, tsarismen. Disse bebrejdelser, som savnede ethvert grundlag, afslørede ligefrem mangel på forståelse af den bolsjevikiske strategi, som kræver kompromispartiets isolering for at lette og fremskynde sejren over hovedfjenden.

Det er vel næppe nødvendigt at føre noget bevis for, at uden en strategi af denne art ville proletariatets førende stilling i den borgerlig-demokratiske revolution ikke have været mulig.

I den periode, da oktoberomvæltningen forberedtes, flyttede tyngdepunktet for de kæmpende kræfter sig til et nyt plan. Der var ingen tsar mere. Kadetpartiet forvandlede sig fra en kompromiskraft til imperialismens regerende kraft, dens herskende kraft. Kampen stod ikke længere mellem tsarismen og folket, men derimod mellem bourgeoisiet og proletariatet. I denne periode udgjorde de småborgerlig-demokratiske partier, de socialrevolutionære og mensjevikkerne, imperialismens farligste sociale støtte. Hvorfor? Fordi disse partier på det tidspunkt udgjorde kompromispartierne, de partier, som søgte at tilvejebringe et kompromis mellem imperialismen og de arbejdende masser. Det er derfor naturligt, at bolsjevikkernes hovedangreb på det tidspunkt blev rettet mod disse partier, thi før man havde isoleret dem, kunne man umuligt regne med, at de arbejdende masser vilde bryde med imperialismen; men så længe dette brud ikke var hidført, kunde man umuligt regne med sovjetrevolutionens sejr.

Der var mange, som dengang ikke forstod denne ejendommelighed ved den bolsjevikkiske taktik og bebrejdede bolsjevikkerne et "overdrevent had" til de socialrevolutionære og mensjevikkerne så vel som "forglemmelse" af deres hovedmål. Dog vidner hele forberedelsesperioden til oktoberomvæltningen på veltalende vis om, at bolsjevikkerne kun i kraft af en sådan taktik formåede at sikre oktoberrevolutionens sejr.

Det karakteristiske træk i denne periode er de arbejdende bondemassers yderligere revolutionering, deres skuffelse over de socialrevolutionære og mensjevikkerne, deres frafald fra disse partier, den kendsgerning, at de sluttede op om proletariatet som den eneste konsekvent revolutionære kraft, der var i stand til at bringe landet fred. Denne periodes historie er historien om kampen mellem de socialrevolutionære og mensjevikkerne på den ene side og bolsjevikkerne på den anden side om de arbejdende bondemasser, om at vinde disse massers tilslutning. Koalitionsperioden, Kerenskijaffæren, de socialrevolutionæres og mensjevikkernes vægring ved at beslaglægge godsejernes jord, de socialrevolutionæres og mensjevikkernes kamp for krigens fortsættelse, juni-offensiven på fronten, genindførelsen af dødsstraf for soldaterne, Kornilovopstanden - alt dette afgjorde kampen. Og dens afgørelse faldt udelukkende ud til gunst for den bolsjevikkiske strategi. Thi uden de socialrevolutionæres og mensjevikkernes isolering ville det have været umuligt at styrte imperialisternes regering, og uden denne regerings fald ville det have været umuligt at komme ud af krigen. Isoleringspolitikken overfor de socialrevolutionære og mensje-

vikkerne viste sig at være den eneste rigtige politik.

Altså, isoleringen af mensjevikkernes og de socialrevolutionæres partier som grundlinje for ledelsen under forberedelsen af oktoberomvæltningen - det er det andet særtræk ved den bolsjevikiske taktik.

Det er vel næppe nødvendigt at føre noget bevis for, at uden dette særtræk ved den bolsjevikiske taktik ville arbejderklassens forbund med bøndernes arbejdende masser have svævet frit i luften.

Det er betegnende, at Trotskij i sin "Oktoberomvæltningens lære" slet ikke eller næsten slet ikke taler om dette særtræk ved den bolsjevikiske taktik.

Det tredje særtræk. Partiets ledelse af forberedelsen til oktoberomvæltningen gennemførtes altså på den linje at isolere det socialrevolutionære og det mensjevikiske parti, på den linje at løsrive arbejdernes og bøndernes brede masser fra disse partier. Men hvorledes blev denne isolering virkeliggjort konkret af partiet, i hvilken form, under hvilken parole? Den blev virkeliggjort i form af en revolutionær massebevægelse for sovjetmagten under parolen "Al magt til sovjetterne", gennem kampen for at forvandle sovjetterne fra organer til massernes mobilisering til organer for opstand, til magtorganer, til den nye proletariske statsforms apparat.

Hvorfor greb bolsjevikkerne netop til sovjetterne som den udslagsgivende organisatoriske løftestang, der skulle lette isoleringen af mensjevikkerne og de socialrevolutionære og drive revolutionens sag videre fremad, og som var kaldet til at føre den arbejdende befolknings millionmasser til sejr for proletariatets diktatur?

Hvad er sovjetterne?

"Sovjetterne", sagde Lenin allerede i september 1917, "er det nye statsapparat, som for det første opretter arbejdernes og bøndernes væbnede magt - en magt, der ikke således som den gamle, stående hærs magt er løsrevet fra folket, men på det snævrreste forbundet med det; i militær henseende er denne magt uden sammenligning stærkere end den tidligere, i revolutionær Henseende kan den ikke erstattes af noget andet.

For det andet tilvejebringer dette apparat en så snæver, uløselig, let kontrollerbar og let fornyet forbindelse med masserne, med folkeflertallet, som end ikke var tænkelig i det gamle statsapparat.

For det tredje er dette apparat takket være alle tillidsmænds og funktionærers valgbarhed og afsættelighed i kraft af folkets vilje, uden bureaukratiske formaliteter, langt mere demokratisk end tidligere apparater.

For det fjerde tilvejebringer det en fast forbindelse med de forskelligste professioner, hvad der letter gennemførelsen af de forskelligste reformer af den mest dybtgående betydning uden bureaukratisme.

For det femte tilvejebringer det en organisationsform for fortroppen, dvs. for den mest bevidste, mest energiske og mest fremskredne del af de undertrykte klasser, arbejderne og bønderne, og danner på denne måde et apparat, ved hvis hjælp de undertrykte klassers fortrop kan hæve, opdrage, opøve og lede disse klassers hele kæmpemæssige masse, som hidtil stod fuldstændig udenfor det politiske liv, udenfor historien.

For det sjette skaber det en mulighed for at forene parlamentarismens fordele med det umiddelbare og direkte demokratis fordele, dvs. i de valgte folkerepræsentanters person at forbinde den lovgivende funktion med den lovudøvende. I sammenligning med den borgerlige parlamentarisme er dette et skridt fremad i demokratiets udvikling af verdenshistorisk betydning ...

Dersom de revolutionære klassers skabende kraft ikke havde frembragt sovjetterne, så ville den proletariske revolution i Rusland være en håbløs sag. Thi med det gamle apparat ville proletariatet utvivlsomt ikke kunne beholde magten, og et nyt apparat kan ikke skabes med eet slag”.

(Se artiklen ”Kan bolsjevikerne beholde magten?”)

Dette var grunden til, at bolsjevikerne greb til sovjetterne som det grundlæggende organisatoriske led, der kunde lette organiseringen af oktoberrevolutionen og skabelsen af et nyt, stærkt, proletarisk statsapparat.

Parolen ”Al magt til sovjetterne” gennemløb, hvad dens indre udvikling angår, to stadier: det første (tiden indtil bolsjevikernes julinederlag under dobbeltmagten) og det andet (efter Kornilovopstandens nederlag).

I det første stadium betød denne parole afbrydelse af mensjevikkernes og de socialrevolutionæres blok med kadetterne, dannelse af en sovjetregering bestående af mensjeviker og socialrevolutionære (thi sovjetterne var dengang socialrevolutionæremensjevikiske), ret til agitationsfrihed for oppositionen (dvs. for bolsjevikkerne), partiernes frie kamp indenfor sovjetterne, ud fra den antagelse, at det under denne kamp ville lykkes bolsjevikkerne at erobre sovjetterne og at ændre sovjetregeringens sammensætning gennem en fredelig udvikling af revolutionen. Denne plan betød naturligvis ikke proletariatets diktatur. Men den gjorde det utvivlsomt lettere at forberede de betingelser, der var nødvendige for at hidføre diktaturet, thi ved at bringe mensjevikkerne og de socialrevolutionære til magten og tvinge dem til i praksis at gennemføre deres antirevolutionære program fremskyndede den afsløringen af disse partiers sande væsen, fremskyndede den deres isolering, deres løsrivelse fra mas-

serne. Bolsjevikernes julinederlag afbrød imidlertid denne udvikling, idet det gav kadetternes og generalernes kontrarevolution overtaget og drev de socialrevolutionære og mensjevikkerne over i armene på den. Denne omstændighed tvang partiet til midlertidigt at tage parolen ”Al magt til sovjetterne” af dagsordenen for så atter, ved revolutionens nye opsving, at opstille den på ny.

Kornilovopstandens nederlag indledte det andet stadium. Parolen ”Al magt til sovjetterne” blev på ny sat på dagsordenen. Men nu betød denne parole ikke længere det samme som på det første stadium. Dens indhold havde forandret sig principielt. Nu betød denne parole fuldstændigt brud med imperialismen og magtens overgang til bolsjevikkerne, thi flertallet af sovjetterne var allerede nu blevet bolsjevikiske. Nu betød denne parole, at revolutionen gennem opstanden gik direkte over til proletariatets diktatur, ja mere endda, nu betød denne parole organisering og statslig udformning af proletariatets diktatur.

Den uvurderlige betydning af den taktik, som gik ud på at forvandle sovjetterne til statsmagtens organer, lå i, at den løsrev den arbejdende Befolkningens millionmasser fra imperialismen, afslørede mensjevikernes og de socialrevolutionæres partier som redskaber for imperialismen og førte disse masser så at sige den lige vej til proletariatets diktatur.

Altså, den politik at forvandle sovjetterne til statsmagtens organer som den vigtigste forudsætning for kompromispartiernes isolering og for det proletariske diktaturs sejr - det er det tredje særtræk ved den bolsjevikiske taktik under forberedelsen af oktoberomvæltningen.

Det fjerde særtræk. Billedet vilde være ufuldstændigt, dersom vi ikke beskæftigede os med spørgsmålet om, hvorledes og hvorfor det lykkedes bolsjevikkerne at gøre deres partiparoler til paroler for millionmasserne, paroler, som driver revolutionen fremad, hvorledes og hvorfor det lykkedes dem at overbevise ikke blot fortroppen og ikke blot arbejderklassens flertal, men også folkets flertal om rigtigheden af deres politik.

Sagen er den, at dersom en revolution skal sejre - og være en virkelig folkerevolution, som river millionmasser med sig - er det ikke nok, at partiparolerne er rigtige. Endnu en betingelse er nødvendig for sejren, nemlig den, at masserne selv, gennem deres egen erfaring, har overbevist sig om rigtigheden af disse paroler.

Først da bliver partiets paroler til massernes egne paroler. Først da bliver revolutionen til en virkelig folkerevolution. En af ejendommelighederne ved den bolsjevikiske taktik under forberedelsen af oktoberomvæltningen består i, at den forstod

rigtigt at bestemme de veje og de vendinger, som på naturlig måde fører masserne frem til partiets paroler, så at sige frem til selve revolutionens tærskel.

Derigennem gjorde den det lettere for masserne at fornemme, prøve, opfatte rigtigheden af disse paroler gennem deres egen erfaring. Med andre ord - et af særtrækene ved den bolsjevikiske taktik består i, at den ikke sammenblander ledelsen af partiet med ledelsen af masserne, at den klart erkender forskellen mellem den førstnævnte og den sidstnævnte art ledelse, at den således ikke blot er videnskaben om ledelse af partiet, men også om ledelse af den arbejdende befolknings millionmasser.

Et anskueligt eksempel på, hvorledes dette særtræk ved den bolsjevikiske taktik ytrede sig, er erfaringerne i forbindelse med indkaldelsen og opløsningen af den konstituerende forsamling.

Som bekendt opstillede bolsjevikkerne allerede i april 1917 parolen sovjetrepublik. Det er endvidere bekendt, at den konstituerende forsamling var et borgerligt parlament, der ganske strider imod grundlaget for en sovjetrepublik. Hvordan kunne det nu ske, at bolsjevikerne, som tilstræbte oprettelsen af en sovjetrepublik, samtidig af den provisoriske regering krævede øjeblikkelig indkaldelse af en konstituerende forsamling? Hvordan kunne det ske, at bolsjevikkerne ikke blot tog del i valgene, men selv indkaldte den konstituerende forsamling? Hvordan kunne det ske, at bolsjevikkerne en måned før opstanden, på overgangen fra gammelt til nyt, anså en midlertidig kombination af sovjetrepublik og konstituerende forsamling for mulig?

Nuvel, det "skete":

1. fordi tanken om en konstituerende forsamling var en af de mest populære tanker i den brede befolknings masser.
2. fordi parolen om øjeblikkelig indkaldelse af den konstituerende forsamling littede afsløringen af den provisoriske regerings kontrarevolutionære karakter;
3. fordi det for at kompromittere den konstituerende forsamlings idé i folkemassernes øjne var nødvendigt at føre disse masser frem til den konstituerende forsamlings porte med deres krav om jord, om fred, om sovjetmagt og på denne måde lade dem støde sammen med den virkelige, den levende konstituerende forsamling;
4. fordi man kun på denne måde kunne skaffe masserne forøget mulighed for gennem deres egen erfaring at overbevise sig om den konstituerende forsamlings kontrarevolutionære karakter og om nødvendigheden af at opløse den;

5. fordi forudsætningen for alt dette ifølge sagens natur var muligheden af en midlertidig kombination af sovjetrepublik og konstituerende forsamling som et af midlerne til at overvinde den konstituerende forsamling;
6. fordi en sådan kombination, dersom den var blevet virkeliggjort på den betingelse, at hele magten overgik til sovjetterne, kun ville have betydet, at den konstituerende forsamling blev underordnet sovjetterne, blev et vedhæng til sovjetterne og efterhånden ville afgå ved en smertefri død.

Det er vel næppe nødvendigt at føre noget bevis for, at uden en sådan politik fra bolsjevikernes side vilde det ikke være gået så glat at opløse den konstituerende forsamling, og de påfølgende aktioner fra de socialrevolutionæres og mensjevikernes side under parolen ”Al magt til den konstituerende forsamling” ville ikke være brudt sammen på en så eklatant måde.

Lenin siger herom:

”Vi deltog i Rusland i september-november 1917 i valgene til det borgerlige parlament, den konstituerende forsamling. Var vor taktik rigtig eller var den det ikke? ...

Havde vi russiske bolsjeviker i september-november 1917 ikke større ret end nogen som helst vesteuropæiske kommunister til at antage, at parlamentarismen havde overlevet sig selv politisk i Rusland? Naturligvis havde vi det; thi det kommer jo ikke an på, om de borgerlige parlamenter har bestået længe eller kort, men på, hvorvidt den arbejdende befolknings brede masser er - åndeligt, politisk, praktisk - rede til at anerkende sovjetordningen og til at sætte det borgerlig-demokratiske parlament på porten eller at tillade, at dette sker.

At byernes arbejderklasse, soldaterne og bønderne i Rusland i september-november 1917 som følge af en række særlige forhold var overordentlig vel forberedt på at anerkende sovjetordningen og fjernelsen af selv det mest demokratiske borgerlige parlament, det er en aldeles ubestridelig og urokkelig historisk kendsgerning. Og til trods herfor boykottede bolsjevikerne ikke den konstituerede forsamling, men deltog i valgene både før og efter proletariatets erobring af den politiske magt”.

(Udvalgte Værker, 11. bd., s. 168-169).

Men hvorfor boykottede de nu ikke den konstituerende forsamling? Fordi, som Lenin siger:

”Deltagelse i et borgerlig-demokratisk parlament selv i ugerne før sovjetrepublikens sejr, ja, selv efter denne sejr ikke blot ikke skader det revolutionære proletariat, men gør det lettere for dette proletariat at vise de tilbagestående masser, hvorfor sådanne parlamenter fortjener at blive sat på porten, gør det lettere at afskaffe dem

til gavns, gør det lettere at få den borgerlige parlamentarisme 'politisk udlevet'". (samme sted).

Det er betegnende, at Trotskij ikke forstår dette særtræk ved den bolsjevikiske taktik og rynker på næsen af "teorien" om at kombinere den konstituerende forsamling med sovjetterne, en teori, han betragtede som Hilferdingsk.

Han forstår ikke, at anvendelsen af en sådan kombination, når parolen om opstand er en kendsgerning og sovjetternes sejr sandsynlig, i forbindelse med indkaldelsen af den konstituerende forsamling, er den eneste revolutionære taktik, en taktik, som intet har til fælles med en Hilferdings taktik, der forvandler sovjetterne til et vedhæng til den konstituerende forsamling, og at end ikke enkelte kammeraters fejl, hvad dette spørgsmål angår, giver ham nogen grund til at smæde Lenins og partiets fuldkomne rigtige holdning til spørgsmålet om en "kombineret statsindretning" under visse forudsætninger.

(Sammenlign artiklen "Brev til kammeraterne", okt. 1917).

Han fatter ikke, at uden bolsjevikernes særegne politik i sammenhæng med spørgsmålet om den konstituerende forsamling vilde det ikke være lykkedes for dem at vinde folkets millionmassers tilslutning, og at de, uden at have vundet disse masser for sig, ikke vilde have kunnet forvandle oktoberopstanden til en dybtgående folke-revolution.

Det er interessant, at Trotskij endogså rynker på næsen ad udtryk som "folket", "revolutionært demokrati" og lignende, som man støder på i bolsjevikernes artikler, idet sådanne udtryk skulle være uanstændige i marxisters mund.

Trotskij glemmer tilsyneladende, at Lenin, denne utvivlsomme marxist, endog i september 1917, en måned før diktaturets sejr, talte om, at "hele magten straks må gå over til *det revolutionære demokrati, under ledelse af det revolutionære proletariat*". (Udvalgte Værker, 7. bd., s. 182).

Trotskij glemmer øjensynlig, at Lenin, denne utvivlsomme marxist, sort på hvidt skriver følgende, idet han citerer Marx' kendte brev til Kugelman (april 1871), hvori det hedder, at sønderbrydningen af det bureaukratisk-militære statsmaskineri er "forudsætningen for enhver virkelig *folkerevolution* på kontinentet":

"... Man må lægge særlig mærke til den overordentlig dybe bemærkning af Marx, at ødelæggelsen af det bureaukratisk-militære statsmaskineri danner 'forudsætningen for enhver virkelig folkerevolution'. Dette begreb 'folke'revolution synes mærkeligt i Marx' mund, og de russiske Plekhanovfolk og mensjeviker, disse Struves efterføl-

gere, der gerne ville gå for at være marxister, kunne gerne ende med at betegne dette udtryk hos Marx som en 'fortalelse'. De har fået et så ynkeligt liberalt vrængbilde ud af marxismen, at der ikke eksisterer noget andet for dem end modsætningen mellem borgerlig og proletarisk revolution, og selv denne modsætning opfatter de utroligt stift ...

I Europa, som det så ud i 1871, udgjorde proletariatet ikke folkets flertal i noget land på kontinentet. En 'folke'revolution, der virkelig river folkets flertal med ind i bevægelsen, kunne kun blive mulig i tilfælde af, at den omfattede både proletariatet og bønderne. Disse to klasser udgjorde dengang 'folket'. Begge klasser har det fælles, at det 'bureaukratisk-militære statsmaskineri' underkuer, undertrykker og udbytter dem. At sønderslå dette maskineri, at sønderbryde det - det er det, 'folket', dets majoritet, arbejderne og størstedelen af bønderne har virkelig interesse i, det er 'forudsætningen' for et frit forbund mellem de fattigste bønder og proletarerne, og uden et sådant forbund er demokratiet ikke holdbart og den socialistiske omformning ikke mulig".

(Udvalgte Værker, 8. bd., s. 44 og 45).

Disse Lenins ord bør man ikke glemme.

Altså, evnen til at overbevise masserne om rigtigheden af partiparolerne ved hjælp af deres egne erfaringer, ved at man fører disse masser frem til de revolutionere stillinger som vigtigste forudsætning for at vinde de arbejdendes millontallige skarer over på partiets side, - det er den fjerde ejendommelighed ved den bolsjevikiske taktik under forberedelsen af oktoberomvæltningen.

Jeg tror, at det anførte er fuldkommen tilstrækkeligt til at klargøre det karakteristiske ved denne taktik.

IV

Oktoberrevolutionen som begyndelse til og forudsætning for verdensrevolutionen

Der er ingen tvivl om, at den universelle teori om revolutionens samtidige sejr i Europas udslaggivende lande, teorien om umuligheden af socialismens sejr i et enkelt land, har vist sig at være en kunstigt opstillet, ikke levedygtig teori. Den proletariske revolutions syvårige historie i Rusland taler ikke for, men imod denne teori.

Denne teori er ikke blot uantagelig som udviklingsskema for verdensrevolutio-

nen, idet den modsiges af de mest åbenbare kendsgerninger, den er endnu mere uantagelig som parole, fordi den hindrer udfoldelsen af initiativet i de enkelte lande, som i kraft af visse historiske betingelser får mulighed for selvstændigt at gennem-bryde kapitalens front, i stedet for at udløse dette initiativ. Thi denne teori ansporer ikke de enkelte lande til aktivt angreb på kapitalen, men til passiv afventen af øje-blikket for den "almene afgørelse".

Den fremelsker ikke den revolutionære beslutsomheds ånd blandt proletarerne i de enkelte lande, men derimod Hamlets tvivlende ånd - "og hvad, dersom de andre pludselig svigter?" Lenin har fuldkommen ret, når han siger, at proletariatets sejr i et enkelt land er "det typiske tilfælde", mens "en samtidig revolution i en række lande" kun kan være en "sjælden undtagelse".

(Udvalgte Værker, 10. bd., s. 59).

Dog indskrænker den leninske teori om revolutionen sig som bekendt ikke til denne ene side af spørgsmålet. Den er samtidig teorien om verdensrevolutionens udvikling. (Se "*Om Leninismens Grundlag*". - J. St.)

Socialismens sejr i et enkelt land er ikke et mål i sig selv. Et lands sejrige revolution må ikke betragte sig som en faktor, der er sig selv nok, men som en støtte, et hjælpemiddel til fremskyndelse af proletariatets sejr i alle lande. Thi revolutionens sejr i et land, i det givne tilfælde Rusland, er ikke blot et produkt af imperialismens ujævne udvikling og fremadskridende forfald. Den er tillige begyndelsen til og forudsætningen for verdensrevolutionen.

Det er utvivlsomt, at verdensrevolutionens udviklingsveje ikke er så enkle, som det tidligere kunde synes at være tilfældet, før revolutionen havde sejret i et enkelt land, og før den udviklede imperialisme, som er "tærsklen til den socialistiske revolution", var kommet for dagen. Thi der er kommet en sådan ny faktor for dagen som den lov, der gælder under den udviklede imperialisme, loven om de kapitalistiske landes ujævne udvikling, en lov, som vidner om uundgåeligheden af militære sammenstød, om den almindelige svækkelse af kapitalens verdensfront og om muligheden for socialismens sejr i enkelte lande.

Thi der er kommet en sådan ny faktor for dagen som det vældige sovjetland, der ligger mellem Vesten og Østen, mellem midtpunktet for verdens finansielle udbygning og skuepladsen for den koloniale undertrykkelse, et land, som allerede ved sin blotte eksistens revolutionerer hele verden.

Alt dette er faktorer, som (jeg ser bort fra andre, mindre vigtige) ubetinget må tages i betragtning ved studiet af verdensrevolutionens udviklingsveje.

Tidligere troede man i almindelighed, at revolutionen vilde udvikle sig gennem en

jævn "modning" af socialismens elementer, i første række i de mere udviklede, i de fremskredne lande. Nu trænger denne opfattelse til væsentlige ændringer.

"De internationale relationers system formedes nu sådan", siger Lenin, "at en af staterne i Europa blev trællebundet af sejrherre-staterne, nemlig Tyskland. Endvidere blev en række stater, tilmed de ældste stater i vesten, i kraft af sejren stillet således, at de kunde benytte denne sejr til at gøre deres undertrykte Klasser en række uvæsentlige indrømmelser, men dog indrømmelser, der sinker den revolutionære bevægelse i disse lande og skaber en slags 'social fred'.

Samtidig er en hel række lande: Østen, Indien, Kina osv. netop som følge af den sidste imperialistiske krig definitivt slået ud af deres vante gænge. Deres udvikling er definitivt kommet ind på den almeneuropæiske kapitalistiske linje. Den samme gæring som i hele Europa er begyndt i disse lande. Og det står nu klart for hele verden, at de er draget ind i en udvikling, som kun kan føre til en krise for hele verdenskapitalismen.

Som følge heraf og i sammenhæng hermed vil de vesteuropæiske kapitalistiske lande ikke fuldføre deres udvikling henimod socialismen ... sådan som vi før ventede det. De fuldfører den ikke ved en jævn 'modning' af socialismen i disse lande, men ved at nogle stater udbytter andre, ved udbytning af den stat, som først besejredes under den imperialistiske krig, forbundet med udbytningen af hele Østen. Men på den anden side er Østen uigenkaldeligt kommet ind i den revolutionære bevægelse, netop i kraft af denne første imperialistiske krig, og er uigenkaldeligt trukket ind i den verdensomfattende revolutionære bevægelses almindelige malstrøm."

(Udvalgte Værker, 12. bd., s. 290-291).

Føjer man hertil den kendsgerning, at det ikke blot er de besejrede lande og koloni-erne, som bliver udbyttet af de sejrrige lande, men at også en del af de sejrrige lande selv er kommet ind under de mægtigste sejrherre-landes finansielle udbytningsområde, nemlig Amerikas og Englands; at modsigelserne mellem alle disse lande danner den vigtigste faktor i verdensimperialismens opløsningsproces; at der foruden disse Modsigelser yderligere inden for hvert enkelt af disse lande består og fremdeles udvikler sig de mest dybtgående modsigelser; at alle disse modsigelser bliver dybere og skærpes af den kendsgerning, at der ved siden af disse lande består den store sovjetrepublik - tager man alt dette i betragtning, så bliver billedet af sær-egenheden i den internationale situation nogenlunde fuldstændigt.

Det er mest sandsynligt, at verdensrevolutionen vil udvikle sig på den måde, at en række nye lande ad revolutionens vej vil skille sig ud fra de imperialistiske staters

system, samtidig med at disse landes proleterer støttes af proletariatet i de imperialistiske stater. Vi ser, at det først udskilte land, det første sejrige land allerede nu bliver støttet af arbejderne og de arbejdende masser overhovedet i de andre lande. Uden denne støtte ville dette land ikke have kunnet holde stand. Det er utvivlsomt, at denne støtte fortsat vil vokse og blive forstærket. Men det er lige så utvivlsomt, at selve udviklingen af verdensrevolutionen, selve den proces, hvorved en række nye lande udskiller sig fra imperialismen, vil forløbe så meget hurtigere og så meget grundigere, jo grundigere socialismen befæstes i det første sejrige land, jo hurtigere dette land forvandler sig til en basis for verdensrevolutionens yderligere udfoldelse, til en løftestang for imperialismens yderligere opløsning.

Hvis det er rigtigt, at socialismens endelige sejr i det først befriede land er umulig uden fælles kraftanspændelse af proleterne i flere lande, så er det lige så rigtigt, at verdensrevolutionen vil udfolde sig så meget hurtigere og så meget grundigere, jo virksommere den hjælp bliver, som det første socialistiske land yder arbejderne og de arbejdende masser i alle øvrige lande.

Hvori skal denne hjælp give sig udtryk?

Den skal for det første give sig udtryk i, at det sejrige land ”præsterer et maksimum af, hvad der i et enkelt land kan gøres *for at* udvikle, støtte og kalde revolutionen til live *i alle lande*”.

(Lenin: Udvalgte Værker, 10. bd., s. 111).

Den skal for det andet give sig udtryk deri, at det ene lands ”sejrige proletariat” ”efter at have eksproprieret kapitalisterne og hos sig organiseret en socialistisk produktion ville ... gøre front mod den øvrige kapitalistiske verden, drage de andre landes undertrykte klasser til sig, opflamme opstanden mod Kapitalisterne i disse lande og i nødsfald endog anvende militærmagt mod de udbytende klasser og deres stater”.

(Lenin: Udvalgte Værker, 6. Bd., S. 29-30).

Den karakteristiske ejendommelighed ved denne hjælp fra det sejrige lands side består ikke blot i, at den fremskynder proleternes sejr i de andre lande, men desuden i, at den ved at lette denne sejr samtidig sikrer socialismens *endelige* sejr i det første sejrige land.

Det er mest sandsynligt, at der under verdensrevolutionens udvikling, ved siden af imperialismens arnesteder i individuelle kapitalistiske lande og af systemet af disse lande i hele verden, vil opstå arnesteder for socialismen i individuelle sovjetlande og et system af disse arnesteder i hele verden, hvorved kampen mellem disse to syste-

mer vil fylde verdensrevolutionens udfoldelseshistorie.

”Thi nationernes frie forening i socialismen,” siger Lenin, ”er umulig uden de socialistiske republikkers mere eller mindre langvarige, hårdnakkede kamp mod de tilbageblevne stater.” (Samme sted).

Oktoberrevolutionens verdensbetydning beror ikke blot på, at denne revolution udgør et enkelt lands storslåede initiativ til gennembruddet af imperialismens system, at den danner socialismens første arnested i de imperialistiske landes ocean, men tillige på, at den er verdensrevolutionens første etape og udgør en mægtig basis for dens videre udfoldelse.

Derfor har ikke blot de uret, som glemmer oktoberrevolutionens internationale karakter og fremstiller revolutionens sejr i et enkelt land som en rent national og udelukkende national foreteelse. Også de har uret, som ganske vist ikke glemmer oktoberrevolutionens internationale karakter, men er tilbøjelig til at betragte denne revolution som noget passivt, der udelukkende er henvist til støtte udefra.

I virkeligheden har ikke blot oktoberrevolutionen brug for støtte fra revolutionen i andre lande, men også revolutionen i disse lande har brug for støtte fra oktoberrevolutionens side for at fremskynde verdensimperialismens omstyrtelse og drive dette værk fremad.

17. december 1924.

Unity & Struggle

Unity&Struggle er et halvårligt udkommende tidsskrift, som udgives Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML).

Tidsskriftet udkommer på spansk, engelsk, tysk, arabisk, portugisisk og tyrkisk.

Hvert nummer rummer i reglen en artikel fra hvert af de tilsluttede partier. Følger man med i tidsskriftet, kan man også følge med i nutidens kommunistiske verdensbevægelsens udvikling og revolutionens problemer globalt. www.cipoml.net.

Om oktoberrevolutionen

V. I. Lenin: Til oktoberrevolutionens fireårsdag
J. V. Stalin: Oktoberrevolutionen og de russiske
kommunisters taktik

Artiklerne i denne pjece er udvalgt til genudgivelse af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML). I forbindelse med fejringen af 100-året for Oktoberrevolutionen.

Oktober Forlag
ISBN 9788790609238